

קורס ACI מס' 10: המדריך ללוחם הרוח

שלב שלישי בלימודי ה- *Madhyamika*

על פי שיעוריו של ג'שה מייקל רואק'

תרגום, עריכה והגשה

לאמה דבורה-הלה

כוכב יאיר, נובמבר 2005

שיעור 2, חלק ב'

(מנדלה)

(מקלט)

המנגינות זה הודות לאסתר שמיר, שהיא הלחינה אותן.

דברנו אתמול, אתם זוכרים, על מה זה "כליל הארה". דברנו על הארה שלמה של הבודהה, לעומת נירוונה. ואמרנו שהמורים במסורת שלנו לא מעודדים אנשים לשאוף לנירוונה, אלא להארה שלמה של הבודהה, שהיא הרבה הרבה יותר נשגבה, הרבה הרבה יותר נעלה, הרבה הרבה יותר מענגת. למרות שנירוונה היא מאוד מאוד מענגת. ובעיקר משום שהיא מביאה המון ברכה לכל הבריות, בניגוד לנירוונה אישית, שמביאה ברכה לאדם עצמו, וזהו.

מורה: שאלה כבר כאן?! כן.

תלמיד:

מורה: לפי הקארמה. אנחנו דברנו על מתרגלים מן ההיבט הצר, הבינוני והגדול. פשוט לאלה עוד אין הקארמה שמעירה אותם. זה הכל.

תלמיד: אם הייתי מצטרף לקבוצה אחרת...

מורה: אבל למה אתה פה ולא שם? זה בדיוק כל העניין, אנחנו אומרים שאין שום מקריות. אין אפילו פסיק אחד של מקריות שהביא אתכם לפה. יום אחד תבינו את זה באופן עמוק. לא משנה באיזה זרם אנחנו, לכולנו יש ... חמלה זה צורך, זה צורך אנושי. יש לנו צורך בחמלה. אפילו במשטרים הקשים שהיו, הטוטליטריים, הקומוניזם טוטליטרי, שאסרו כל מיני דתות וכך הלאה, עדיין היו מחתרות של דתות, כי יש לאנשים צורך בביטוי של חמלה.

וכדי שתהיה לנו משיכה לבודהיצי'טה ולפיתוח של בודהיצי'טה, צריך זרעים קארמיים של זה בתודעה שלנו. וכשהם ישנם, אנחנו נמשך לשם, ואנחנו נמצא את המורים האלה.

האמת היא שכולנו רוצים להיות מלאי חמלה. אז מה הבעיה, למה אנחנו עדיין לא מלאי חמלה? – יש לנו מכשולים, יש לנו מכשולים לחמלה. איך אנחנו יכולים להפסיק את המכשולים האלה? אילו יכולנו להפסיק את המכשולים האלה, היה בא שחרור מדהים, מכיוון שלא נהיה ממש מאושרים, לעולם, לעולם לא נהיה ממש מאושרים, עד שלא נפתח בודהיצי'טה אמיתית. עד אז האושר לא יהיה שלם. ככה שהחמלה הזו שאנחנו מפתחים כלפי הזולת, היא בדיוק מה שעושה אותנו הכי מאושרים שיש. וזה הספר שלנו, כולו מדריך לאיך לפתח את זה. והפרק הספציפי של השיעור הזה, הוא היתרונות של בודהיצי'טה.

עכשיו בואו נדבר קצת על כל מיני בודהיצי'טות. אז יש, כמה רמות של בודהיצי'טות וסוגים של בודהיצי'טות. אז אנחנו נעבור על חלק מזה. בקורס 2 אנחנו עשינו את זה ביתר פירוט.

חלוקה אחת קשורה לרמות של חוכמה. יש קשר בין מידת החמלה ומידת החוכמה שרכשנו. וזה לא במקרה, כי אנחנו לא יכולים לפתח ממש בודהיצי'טה, בלי שיש לנו חוכמה מאוד עמוקה. זה הולך ביחד.

מה הקשר? -דברנו על שאנחנו מחפשים לפתוח את הערוצים. כשנפתח הצ'קרה של הלב, באה חוכמה. ואם אנחנו גם במסלול של מהיאנה, של ההיבט הרחב, Mahayana, מה זה אמרנו?

maha -Maha זה גדול

ו Yana - זה מרכבה.

"המרכבה הגדולה" או "הרכב הגדול". זה הדרך הזו להגיע להארה, שכוללת את כל היצורים. אני מביאה את עצמי להארה למען כל היצורים. זה המהייאנה. בניגוד להינייאנה, שהיא הדרך הנמוכה יותר, שבה אדם שואף להגיע לשחרור ולצאת מסבל, [אבל] הפוקוס הוא על עצמו. זה לא שאין להם חמלה. אנחנו לא טוענים את זה אף פעם. אבל השינוי הזה של הפוקוס הוא מהותי מבחינת ה practice.

הארה שלמה לחלוטין, אנחנו קוראים כליל הארה. ואתם יכולים [לומר] שואפת לכליל הארה למען הזולת או למען כל הבריאה. שאיפה להגיע לכליל הארה, למען כל הבריאה. זה מה שזה.

כן, רצית לשאול?!

תלמידה: להארה השלמה או להארה שלמה?

מורה: זה אותו הדבר, אין שני סוגים. שלמה לחלוטין. הם כותבים בסוטרת להב היהלום, אתם זוכרים?! הארה השלמה לחלוטין, שאין למעלה ממנה, מושלמת, של הבודהה המושלם לחלוטין..., יש הארה אחת שלמה לחלוטין.

בואו נקרא את זה בשביל ה blessing. בואו נקרא את זה בטיבטית. תחזרו אחרי:

སེམ་པོ་ཤེན་དུན་ཅི་གཞན་དོན་ཕྱིར།

ཡང་དག་ལྗོན་པའི་བྱང་ལྷུབ་འདོད།

Sem kyī pani shen dun chir

Yang dak dzok pay jang chub do

אתם זוכרים: Dzok pay - זה שלמה

ו-Yang dak - זה לחלוטין

והם תמיד בטיבטית חוזרים על אותו הדבר בכמה מילים. אז זה שאיפה להארה. וזה מה שהיה לכם במדיטציה של שעורי בית. אם לא עשיתם את המדיטציה, לא השלמתם את שיעורי הבית. אתם צריכים להשלים את המדיטציה, מאוד חשוב! למה מאוד חשוב? - כי בלי זה אין הפנמה, ובלי זה יהיה מעט מאוד שינוי בחיים שלכם. אם אתם רוצים שהדברים יתחילו לעבוד עליכם, אצלכם, שהם יביאו לשינוי בחיים שלכם, אתם חייבים לעשות את המדיטציות. כי רק מפה¹ השינוי הוא מזערי, זה צריך להיכנס לפה² כן?!

תלמידה: אני לא יודעת איך לעשות את המדיטציות.

מורה: שאלה טובה! זו מדיטציה אנליטית. את צריכה לחשוב. את יושבת ואת חושבת בדיוק על המשפט הזה, רק על המשפט הזה. ואם המיינד שלך בורח למקום אחר, את אומרת: בבקשה, לחזור לכאן! אני חושבת על זה³.

תלמידה: לא על הכל...

מורה: לא, לא, רק על מה שכתוב. וכל פעם, כל שיעורי בית יש לכם מדיטציה אחרת. עכשיו, אנחנו עושים את זה בצורה מזורזת, אבל יש לכם שבוע בין לבין, תשתמשו בו. ותמשיכו לעשות אותם. בעצם צריך לעשות כמה ימים על כל מדיטציה. אז תמשיכו אחרי שאני אלך, תמשיכו לעשות את המדיטציה של הקורס.

¹ לאמה דבורה הלה מצביעה לעבר הראש.

² לאמה דבורה הלה מצביעה לעבר הלב.

³ על משפט עליו אני עושה את המדיטציה.

שתי רמות של חוכמה

אחת, (וחלק מכם שמעתם את זה במקומות אחרים). חזרו אחרי:

1. Nyam shak yeshe

Yeshe - פירושו חוכמה. זו אחת המילים לחוכמה בטיבטית, יש הרבה. בטיבטית יש הרבה מילים למדיטציה, הרבה מילים לחוכמה, הרבה מילים למינד. לנו בעברית, אין אפילו מילה אחת למינד. ואפילו אין מילה בעברית למדיטציה, נכון?! אני משתמשת בהגייה. זה לא בדיוק, אבל זה קרוב.

תלמידה: [איזה מילים יש למדיטציה בטיבטית?]

מורה: או, הרבה מילים! יש Gompa, יש Samten, יש Nyamshak.

Nyam shak yeshe

Nyam shak – הפירוש המילולי זה **שהייה מאוזנת**. זה מדיטציה מאוזנת.

דברנו על זה ב[לימוד של מאסטר] פטאנגלי נכון?! מדיטציה מאוזנת. הוא דבר על Samapati. Samapati זה Nyam shak. בסנסקריט: Samapati, זה מדיטציה מאוזנת. מאוזנת במה? –

- בין המכשולים השונים במדיטציה, בין יתר ערות, שהמינד מפוזר, והולך לכל מקום, ורוצה דברים ונוזר בדברים, ומתגעגע לדברים.
- ובין מינד שהוא ישנוני ורדום, ולא ערני, וקהה.

אז בין שני הגורמים האלה, שזה הגורמים העיקריים, "מאוזנת" זה שאדם לומד אחרי הרבה הרבה תרגול, להגיע בדיוק, כמו שהנהג לומד בדיוק לאזן את ההגה על הכביש, ולא סוטה ימינה ושמאלה. זה אימון מאוד ארוך; צריך הרבה להתאמן, להגיע למקום הזה, שהמינד הוא בדיוק באמצע: הוא ער, ער מאוד, מודע מאוד, ברור מאוד, צלול מאוד, אבל לא מפוזר, לא מתרוצץ בכלל. אין הסחת דעת, אתה נשאר עם האובייקט. נגיד שהעט היא אובייקט שלי, בעיניים עצומות, כן. לא העט הפיזי, תמיד לא דבר פיזי, כי אנחנו רוצים מה? - אנחנו רוצים לתרגל חוכמה. בחוכמה זה אובייקט מנטאלי, לא חיצוני לנו. אני יכולה להחליט לעשות מדיטציה על העט, זה בסדר, אבל אז אני עושה לי תמונה של העט, מצלמת אותה. ועכשיו אני עושה [מדיטציה] על העט המנטאלי, לא העט הפיזי.

אני לא ממליצה על זה, דרך אגב. זה לא אובייקט קדוש. אבל אני כן ממליצה, אם אתם רוצים "לצלם" את הבודהה הנפלא, שהודות ליובל יש לנו אותו, אתם יכולים לעשות את זה. כי זה אובייקט קדוש, זה אובייקט שמסמל את החוכמה שיכולה להוציא אותנו מסבל. לא המתכת שיש כאן, אלא מה שהדמות הזו מסמלת.

אז Nyam shak זה מדיטציה מאוזנת. אבל ביחד הכוונה היא לאותה חוכמה שמשגי האריה במהלך הראיה הישירה של ריקות. אז זה הבנה ישירה של ריקות במהלך מדיטציה עמוקה. זה הראייה של הריקות. זו חוכמה שהיא ישירה, שהיא לא כרוכה בחשיבה. החשיבה באה לפני זה, הייתה הרבה הרבה חשיבה לפני זה. הרבה הרבה הרבה. והרבה תרגול מדיטציה וריכוז. ואז בא הקטע הזה של לראות.

אז ברמה הזו, כאמור, המודט שקוע לחלוטין בתוך המדיטציה ואין מחשבה, אין "אני", ואין "אני עכשיו מבין ריקות". אין בכלל מחשבה כזו. יש מפגש ישיר עם הריקות. יש, אם תרצו, מיזוג בין המינד לאובייקט שלו. אין הפרדה, כי אין לי מושג "המינד שלי עכשיו עושה את זה". כל זה איננו. אני שקועה בתוך האובייקט. והאובייקט הוא ריקות.

כשזה נגמר, יש תחושה למודט של ירידה. למה? - כיוון שבזמן שזה קורה, המינד הוא במקום יותר גבוה. הגוף פה, אבל המינד במקום אחר, בצורת קיום יותר גבוהה. אחרי זה יש ירידה, יש תחושה של ירידה. אלא שהאדם זוכר. וה Baby אריה, שרק עכשיו ראה בפעם הראשונה ריקות... - אריה זה אותו אדם עליון שראה ריקות - הוא זוכר, הוא יודע מה קרה לו בירור. והוא מבין שהוא פגש את הדהרמקאיה, שזה אחד הגופים של הבודהה, הגוף המנטאלי של הבודהה. עקב מפגש אישי עם הבודהה, יש וודאות שיש משהו כזה ישות מוארת, ואתה גם מבין שפגשת את הישות המוארת שלך, עצמך. יש יכולת לראות את העתיד, אתה יכול לראות מתי תהיה בודהה בעצמך. אתה תדע איך יקראו לך אז. חוויה מדהימה, כאמור, נדבר עליה קצת יותר אחר כך.

2. Jetop yeshe

אחר כך בשלב הבא יש: Jetop yeshe. חיזרו אחרי: Jetop yeshe. והכוונה לחוכמה שאחרי. אחרי מה? - אחרי שקרה 1.

yeshe - זה חוכמה.

אז Jetop yeshe זה החוכמה שקרתה אחרי שאחד נגמר. כשאדם יורד מן המדיטציה, והוא מבין מה קורה. ואז יש סדרה של תובנות, אחת אחרי השניה מאוד עמוקות. עכשיו זה יכול לקרות גם לאנשים שהם לא במסלול של מהיאיננה. יש חוויה של ראייה ישירה גם מחוץ למהיאיננה. אבל אם משהו נמצא על [דרך] המהיאיננה, ולמד את הדברים שמאסטר שנטידווה מלמד אותנו, וגם תרגל אותם הרבה זמן, באותו זמן קורה משהו מדהים. מכיוון שמה שכרוך כאן, מה שקורה כאן פיזית, מבחינת הערוצים, זה שצ'קרת הלב פתוחה לרווחה. היא פתוחה לרווחה, ואז מגיעה החוכמה. ישירות, ישירות, אנחנו פוגשים אותה אצלנו.

באותו זמן, אם אנחנו גם תרגלנו את הבודהיציטה ואת האהבה לזולת, באותו הזמן מקבלים בודהיציטה אמיתית. באותו הזמן יש את החוויה המדהימה הזו של האור הצלול הזה שכאילו פורץ מליבנו, שמקיף את כל הבריאה, את כל היצורים בכל הפלנטות, בכל היקום. אנחנו יכולים לראות את כולם, ולראות שאנחנו מאוהבים בהם עד מוות, ושהם קשורים בנו, ויש חוט מכל אחד מהם אלינו. אנחנו נפגשים לראשונה באהבה העמוקה הזו, שיש בנו כל הזמן, אלא שיש לנו מכשולים לפגוש אותה. וכל מה שהוא מלמד פה בספר, זה איך להסיר את המכשולים האלה.

זה מהווה שחרור לנצח מכל גישה אנוכית, מכל אורח חשיבה או התנהגות שדואג קודם כל לי. זה משחרר אותנו לנצח, ואנחנו מבינים שאין דבר כזה, אני לא יכולה להשיג אושר כשאני דואגת לי, אין דבר כזה. דרך יחידה להשיג אושר, זה לדאוג לכל אלה. מי זוכר את הפסוק?

"כל עוד.

תלמידה: כל עוד אני מחפשת אושר לעצמי, אין סיכוי שאני. ...

מורה: אין סיכוי למצוא אותו.

תלמידה: ברגע שאני מספקת אושר לזולת, זה הדרך היחידה....

מורה: זו הדרך היחידה למצוא, הדרך היחידה למצוא.

דקה אחת של זה⁴ שווה, life time של תרגול. שווה לתרגל כל החיים בשביל דקה אחת [כזו]. ואחרי זה, זה כבר דרך אוטוסטרדה להארה. ייקח כמה זמן, אבל זה כבר יהיה חלק ונפלא. כן?!

תלמיד: הזכרת שיש חוט לכל אחד ואחד.

מורה: כשאתה כבר מתקדם במדיטציה, והערוצים כבר די פתוחים, אתה מבין ואתה רואה ישירות, לא רק מבין בשכל, אלא אתה רואה שהעולם החיצוני, הוא לא קיים שם בחוץ ובא אליך, אלא שאתה משליך אותו. יש שם את הרעיון: איך אני רואה את העמוד הזה? - יש איזה קרני אור שבאות, ונופלות על העמוד, וקרן אור חוזרת אלי. יש שם עמוד, באה קרן אור פוגעת בזה, הקרן חוזרת לרשתית שלי, ואני מתרגמת את זה לעמוד. אז זו התפיסה המוטעית, הטעות הגדולה שאנחנו עושים.

מגיע רגע שאנחנו פתוחים ואנחנו מבינים, שלא יכול להיות פה עמוד שתומך בתקרה, בלי שאני נתתי מחסה לאחרים. רק ככה יש לי מחסה. זה רק בא מן הזרעים הקארמיים שלי. ואם אין לי זרעים קארמיים כאלה, אז זה יתמוטט. וזה איך שמתמוטטות תקרות או רצפות. רק כך. כשנגמרים הזרעים, כך מתמוטטת תקרה. היא לא קיימת מצד עצמה. ואנחנו לא חיים ככה. אנחנו לא מבינים את זה. זה ה misperception הגדול שהפסוק השני של היוגה סוטר מדבר עליו, נכון?!" "אנחנו מגיעים לשלמות כשנפסקת הפניה של התודעה". מאסטר פטנג'אלי אומר. זה מה שהבודהה אומר כל הזמן. זה מה שמאסטר שנטידווה אומר כל הזמן. עד שלא נפסיק את הטעות הזו, אנחנו לא מבינים את המציאות הזו, אנחנו נגיב אליה לא נכון, ואנחנו נמשיך לסבול.

⁴ של פתיחת צ'קרת הלב.

אז זה קורה בבת אחת: גם החוכמה מגיעה באותו הזמן, וגם הבוהיצי'טה, אז נוצרת. אם אנחנו על מסלול של מהיאנה. וזה מה שיוצר את הארה המלאה של הבודהה. מסלול אחר שלא טורח להדגיש את הבוהיצי'טה לא יכול להביא אותנו להארה מלאה. ולכן השיטה של הבודהיזם הטיבטי של המהייאנה, היא כל כך הרבה לימוד של הדברים האלה. כדי שכשכבר נשב במדיטציה, נתכוון להארה המלאה, ולא למשהו שהוא פחות מזה.

כתוצאה מן החוויות האלה, יש אפקטים מדהימים על הבן אדם שעובר אותם:

- כל קארמה שלילית נמחקת. הוא מחסל כל קארמה שלילית. הוא כבר לא יכול ליפול למטה, הוא כבר לא יכול ליפול למחוזות התחתונים שמתוארים שם בגלגל. אתם מוזמנים ללכת בהפסקה להסתכל בהם⁵. הוא לא יכול ליפול, והוא יודע את זה גם.
- יש רצון עצום ללכת ולהראות את הדרך לאחרים, ללכת וללמד. הבן אדם נכפה עליו, הוא כפוי. זה מה שהוא עושה. הוא עוזב את כל מה שהוא עושה. להביא את הדהרמה לאחרים, בשפה שלהם, באופן שלהם, להראותה לאחרים.
- יש רצון עצום להגן על ה teachings, לשמור עליהם, לשמר אותם.
- יש ידיעה, אדם זה יודע שהוא יהפוך לבודהה. שעוזר לכל אחד להפוך לבודהה, ולהגיע לעונג העליון של הבודהה.

הידיעה הזו עצמה היא מדהימה. אפילו אם אנחנו עוד לא שם, כשאני יודעת כבר מבפנים, שזה ייעודי וזה מה שהולך לקרות, והדרך כבר סלולה, רק הידיעה הזו, זה כבר מספיק. אני בדרך לאושר המדהים. מה עוד צריך?! מה יכול להפחיד אותי בדרך, מה?! ובינתיים מבשילות קארמות מן העבר, ולפעמים הן קשות מאוד, וככל שיותר מתקדמים בדרך, הן מבשילות יותר מהר, כי צריך לנקות אותן. הן מתנקות. המכשולים מתנקים מהר, בגלל העוצמה הזו של השאיפה.

כשאדם יוצר את הבוהיצי'טה, כשהוא יוצר את השאיפה, אני אומרת: אני הולכת לכוון את חיי, כדי שאני אוכל להגיע להארה, כדי שאני אוכל לעזור לכל הבריאה. החסד של המחשבה, אפילו רק המחשבה, אפילו אם עוד לא עשיתי כלום, אם אני יוצרת התכוונות כזו בצורה עמוקה, התחייבות בליבי לעשות את זה, החסד הוא עצום. ואז כדי שזה גם יתממש, צריכים להתנקות גם כל המכשולים שיש לי להגיע למקום הזה. ואז הם מתחילים להתנקות מהר. ואז יש תקופה של ... עוברים עלי אירועים, והם קשים לפעמים. אבל אין פחד! אז בא מה שבא, אבל אין פחד!

אפשר להסביר את זה ברמה של הערוצים. מתחילה זרימה של פראנה. המחשבה הזו פותחת את הערוצים. יש שם כל מיני סתימות בתוך הערוצים, והן מתחילות לצאת, ואז מתחילים כל מיני רגשות קשים לעלות, גם אירועים קשים.

יש לי ידידה מאוד קרובה, נזירה, היא אדם מדהים, צנוע צנוע, לא תראו עליה כלום. רואים, השרות שלה ללאמה הוא מדהים, זה אחת האינדיקציות. והיא יושבת בריטריט של עשרה חודשים, והיא יצאה, ואני אומרת: נו, איך היה הריטריט? והיא אומרת: כל הזמן הייתי חולה. ועד היום היא כל הזמן חולה. מה זה מחלות, איזה דברים איומים קורים לה. וזה בדרך. היא מדהימה. פתאום יום אחד, שיתוק בגוף, לא יכולה להזיז את הראש סנטימטר. הביאו אותה לבית חולים, כל הבדיקות יצאו שליליות. אי אפשר למצוא שום דבר. שחרורו [אותה], הם לא יודעים מה לעשות איתה. אז היא הלכה לרופא טיבטי, הוא אמר לה, הם אף פעם לא ימצאו, כי אלו הפרעות של Lung; וזה גם משתנה, פתאום עובר ממקום כזה למקום כזה. היא עכשיו כבר הולכת.

תלמידה: וזה עבר?

מורה: עבר, כן. מעצמו, בלי תרופות. יש לה עוד, אבל, כן, והיא ממשיכה לשרת את הלאמה. נדבר עוד מעט על טיהור. זה שיעור שלוש. אנחנו רוצים לגמור את שתיים.

עוד חלוקה של בוהיצי'טה, מיון אחר:

⁵ בתמונה של גלגל החיים.

שני סוגי בודהיציטה

א. בודהיציטה של משאלה

אז אימרו: ལྷོན་སྲིམ་མཐོང། Munsem.Munsem.Munsem פירושו:

Mun - זה תפילה או משאלה.

1 Sem - מה זה?

תלמיד: מיינד.

מורה: תודעה, מיינד, זה גם מחשבה. כן, מיינד.

Munsem זה בודהיציטה של משאלה. מה זה בודהיציטה של משאלה? - זה בדיוק מה שדברנו עליו קודם, זה המחשבה הזו של לרצות שיהיה לכולם טוב. הרצון הזה, החמלה הזו שרוצה שלכולם יהיה טוב. ואני מפתחת אצלי, ומאמנת את עצמי במחשבה הזו. זה מדיטציה. אני הולכת ומאמנת את עצמי במחשבה. אני רוצה לאחל לכולם שיהיה להם טוב. זה Munsem.

עכשיו, יש רמה שאני מאחלת לכולם שיהיה טוב, אני יושבת אולי שתי דקות, חושבת על זה. זה הרבה. שתי דקות לחשוב על זה, זה המון! אם אתם עושים כל יום שתי דקות מזה, החיים שלכם משתנים בצורה מדהימה. אבל עוברות שתי דקות, ואני ממשיכה בענייני. לא לזה הכוונה ב Munsem! הכוונה היא שזה מלווה אותי כל הזמן, אני כל כך הפנמתי את המחשבה, אני כל כך תרגלתי אותה, שזה חלק ממני, שהיא לא עוזבת אותי לרגע. המיינד שלי ספוג במחשבה הזו, המיינד ספוג בזה שאני רוצה שלכולם יהיה טוב, כל הזמן. כל הזמן. זה Munsem.

אנחנו עושים טקסים שאני לוקחת על עצמי את הדרך הזו. אז יש טקס שהוא מיוחד לזה. אני מתחייבת לפני לאמה, לחנך את עצמי, לתרגל את ה Munsem, את הבודהיציטה בצורת משאלה. אני מתחייבת להתאמן ליצור משאלה עמוקה, שאני כל הזמן אתהלך עם המחשבה הזו, שאני רוצה להביא ברכה לזולת. שיהיה לכולם טוב, ושלא יהיה להם שום סבל. ושיהיה להם אושר מירבי של הבודהה. זה Munsem.

ב. בודהיציטה של עשייה

השני, ལྷུ་སྲིམ་མཐོང། Juksem, חיזרו אחרי: Juksem, ופירושו "בודהיציטה של עשייה". הראשונה היתה בודהיציטה של משאלה. שאני רוצה שלכולם יהיה טוב; עכשיו אני אומרת: נו אז מה אם אני רוצה, איך יהיה להם טוב? - מזה שאני מאחלת להם טוב, זה כבר עוזר. אבל זה לא מספיק, עדיין יהיו צרות סביבי. עכשיו אני אומרת: אני רוצה עכשיו לעשות בעצמי כדי שיהיה להם טוב. אני בעצמי אפעל כדי שלכולם יהיה טוב. ואז אני מתחילה לחפש מה אני יכולה לעשות כדי שיהיה להם טוב. ואני מתחייבת לדרך הזו. אני מתחייבת לפעול, לכוון את החיים שלי לכך שאני בעצמי אפעל כדי שלכולם יהיה טוב. זה רמה אחרת לגמרי!

ואלה שהיו בקורס 6, על סוטרות להב היהלום, הבודהה אומר שאנשים שהשיגו את זה, הם נדירים, נדירים, נדירים, נדירים ביקום. יש מעט אנשים שהולכים בעולם, מתהלכים ספוגים במחשבה הזו. מעט מאוד, שהמיינד ספוג בה כל הזמן. זה בכלל, זה נדיר, נדיר, נדיר, נדיר. מישוהו שכל חייו הם אודות זה. כי אדם כזה, הוא לא יושב והוא לא ינוח לעולם, עד שהוא ימצא איך הוא באמת יכול לעזור לכולם. זה רמה אחרת לגמרי. זו רמה שהיא פחות במחשבה. זה אדם שהוא באופן ספונטני מונע לעשות מה שטוב.

תלמידה: שתיים מתחיל את אחד, לא?

מורה: אין שתיים בלי אחד, בוודאי. אבל יש אחד בלי שתיים.

תלמידה: וטקס ההתחייבות מול הלאמה

מורה: הטקסים שאנחנו עושים, ואני מקווה שנעשה אותם אחרי שנלמד מה הנדירים. אנחנו עוד לא יודעים על מה מתחייבים, אז אנחנו עוד לא יכולים לעשות טקס. הבודהיסטוה, שמתחייב לדרך הזו, לוקח על עצמו נדירים. הוא לוקח: "אני מתחייב לפעול בצורה שהיא מביאה ברכה לזולת". ויש לנו רשימה של נדירים, מה אני לוקחת על עצמי.

תלמידה: זה לא העשרה נדרים שעליהם עושים את היום?

מורה: הם אחר כך נכנסים ליומן, אבל אלו הם רמה מעל העשרה האלה. העשרה נדרים שדברנו עליהם, אלה נקראים נדרי החופש. והם ברמה של לא לגרום נזקים. לא להזיק לזולת. לא לפגוע בזולת. הרמה של הנדרים של הבודהיסטווה היא רמה מעל זה, היא הרבה יותר גבוהה. כי היא להתאמן איך להביא ברכה לזולת. והיא הרבה יותר גבוה מבחינת האפקט שלה עלינו. אבל היא לא יכולה להתקיים בלי הראשונה. אין שנייה בלי הראשונה.

בכל אופן, בטקס יש שני חלקים. בעבר, בתקופת נגרג'ונה, הוא היה אומר, תעשו קודם את זה, תחנו שנה-שנתיים, תתאמנו בזה, ורק אחר כך תתחייבו לעשות. אנחנו היום עושים טקס אחד, ובמהלך אותו טקס אנחנו עושים את שניהם, ואדם יכול לבחור, לעשות רק את זה. וזה בסדר. אם אדם עוד לא מוכן לקחת על עצמו את הנדרים, זה בסדר. זה אותו טקס. אבל במחשבה שלי אני אומרת: לזה אני מתחייבת, ולזה לא. אבל, כמובן, אם אני רוצה להגיע לאושר המירבי, אנחנו רק עכשיו אמרנו, אין אושר מירבי בלי בודהיציטה, אי אפשר להגיע לבודהיציטה בלי לקיים את הנדרים של ה Juksem, שבה אני מגייסת את עצמי, ואת כול כולי לעשות למען הכלל.

תלמידה: כולם ראויים?

מורה: אנחנו נועדנו, זה המשמעות. אנחנו נועדנו להגיע לרמה הזו של הפתיחה, שבה אנחנו לא ננוח עד שכל אחד יהיה מאושר, באושר המירבי, בלי יוצא מן הכלל.

תלמידה: את דברת קודם על דהרמה. אז האם אני יכולה להגיד שהדהרמה של האנושות זה שמחה ואושר?

מורה: כן, היעוד של האנושות, כן. אנחנו נועדנו להיות מאושרים באושר המירבי של הבודהה. כן. כולנו נועדנו, ויש בנו שאיפה עמוקה, אנחנו מחפשים הארה. כל פעם שאני קמה בבוקר, למה אני לא נשארת באותו מקום? למה אני קמה מן המיטה? כי אני חושבת שיהיה יותר טוב אם אני אקום. עכשיו מספיק, נכון, עכשיו יהיה יותר טוב שאני אקום. אנחנו מחפשים כל הזמן נירוונה. את לא היית זה ממקומך, אלמלא חיפשת נירוונה. ועכשיו אנחנו אומרים: אני לא רוצה לעודד אותך לנירוונה, נירוונה זה נפלא, זה עונג נפלא. אני רוצה שתגיעי להארה השלמה של הבודהה, לכליל הארה, כי זה הרבה יותר גבוה. וכל הכוחות האלה, כל הדברים האלה שגורמים לנו להזדקן, למות ולאבד כל מה שיקר לנו, כל הדברים האלה באים בגלל המכשולים האלה.

מאיפה הם באים? - אולי טיפה כמה מילים על קארמה. כל מה שאני עושה-אומרת - חושבת - נקרא לכל אלה פעולות של עשייה, של דיבור, של מחשבה. כל פעולה כזו כשהיא מסתיימת, היא מותירה רישום מנטאלי. היא מותירה רישום בתודעה שלנו. התודעה שלנו מקליטה אותה, זוכרת אותה. הרישומים האלה, אנחנו קוראים להם זרעים. זרעים קארמיים. הם נשארים איתנו, הם לעולם לא נמחקים. והם דוגרים להם איפה שהם דוגרים להם, בתת מודע. וכשנוצרים התנאים, הם מבשילים ויוצרים את עולמנו. ואז אנחנו משליכים, פה עמוד, בגלל שיש לי זרעים שאני נתתי מחסה, אז יש לי מחסה מעל הראש, וכך הלאה. או יש לי תמיכה, ואני לא נופלת.

כמה כאלה יש? - ששים וארבע רישומים כאלה באצבע צרידה. ואם אנחנו פה ושומעים את הדברים האלה, שיכולים להוציא אותנו מן הבוץ, סימן שעשינו, שצברנו, קארמות מדהימות בעבר.

עכשיו אם אני מסתכלת איך עובר עלי היום שלי, כמה ממנו הוא מדהים, כמה ממנו מוקדש ממש למען הזולת? ואנחנו נגלה, לעוגמת ליבנו, שלא הרבה, אם נסתכל ביושר. אז מה בכל זאת הביא אותנו לכאן? - לאורך הרבה גלגולים צברנו חסד שהביא אותנו לכאן. והוא היה נדיר, מכל מה שעשינו היו מעט כאלה, וכולם נצברו והם הבשילו עכשיו. מה זה אומר? - **שהשיעור הזה מאוד יקר מבחינה קארמית. מאוד יקר בשביל כל אחד מכם!** זה שאתם יושבים פה ושומעים, הקארמה הזאת... קארמה זה כמו אנרגיה, ברגע שהיא מבשילה... הנה אתם בשיעור דהרמה, הבשילה הקארמה הזו, היא איננה עכשיו, כי אנחנו לא יודעים לשמור אותה, היא מבשילה - היא הלכה! עכשיו יבוא זרעים אחרים, שהם פחות טובים, כי בטובים עכשיו השתמשת.

מה נעשה, איך נשמר את זה? - עכשיו, אם אנחנו נפנים וניצור את הבודהיציטות למיניהן, אז אנחנו מייצרים זרעים קארמיים. מחשבה שרוצה לעזור לזולת, היא מחשבה מדהימה שיוצרת לנו את הקארמה.

להעביר את הידע הזה לזולת, זו פעולה מדהימה שמשמרת לנו אותה, ויוצרת קארמות לפגוש את זה שוב, ולהגיע לאושר.

אז כל ההבשלה הזו של כל הזרעים, זה החיים שלנו. כל רגע ורגע, כל תופעה ותופעה, כל חוויה וחוויה, כל מופע ומופע, כל מה שיש בחיים שלי, שאני חווה, זה הבשלה כזו של קארמות כאלה. אין משהו אחר, החיים זה זה. גם בגלגל החיים, שתיארנו, זה זה. זה הבשלה. מה זה אומר לעבור גלגול ולהיוולד ככלב?! מה זה נקרא להיוולד ככלב? - זה לא שיש איזה בית חרושת לגופות של כלבים בנגב, וכשהנשמה עוזבת את הגוף, בא המלאך דוחף אותה חזק, וקושר, ועכשיו אני כלב. זה שמבשילים עכשיו זרעים, שאולי שיקרתי הרבה. אז עכשיו יש צורת חיים שכרוכה בהרבה פחד של בעל חיים, נגיד. וזה כל מה שזה, זה הבשלה קארמית. זה תזווה. זה כמו שאדם יכול לנסוע לתומו על הכביש ופתאום נכנס בו אוטו אחר, והוא מוצא את עצמו אפוף בלהבות. זו תזווה קארמית, קארמה אחרת מבשילה, ואז החוויה שלו פתאום אחרת. וזה יכול לקרות פתאום. אותו הדבר, בזמן המוות יש shift קארמי, והקארמה שמבשילה אז, יכולה להיות שונה לגמרי, לפי מה שיש לי במאגר. יותר גרוע מזה, הלאמות אומרים שזה כמו רולטה רוסית, כי יש לי מאגר עצום. איזה מהם תישלף? - זה כמו רולטה רוסית. אז מה אני אעשה? יש לי מאגר עצום כזה, ואין אז שליטה כל כך. מה אני אעשה?

א. אני צריכה לדאוג שהמאגר ילך ויהיה מוטה לטובתי. אני רוצה לצבור קארמות טובות.

ב. אני רוצה להפסיק לצבור קארמות שליליות.

ג. אני רוצה לפטר מאלה שכבר אספתי. ואנחנו אומרים שאפשר. בדרך של המהייאנה, אנחנו אומרים שאפשר לטהר אותם. ושיעור 3, שעוד מעט אנחנו נכנסים אליו, כולו מדבר על טיהור של קארמה. איך אנחנו יכולים לטהר אותם. וזה מאוד חשוב, כי בלי זה, ימשיכו להיות לנו מכשולים לפתח בודהיצי'טה, ולא נוכל להגיע להארה.

תלמידה: אם חייבים, ישנה אפשרות לא להגיע לכאן?

מורה: מה פירוש?

תלמידה: הרי הנשמה היא... האם היא חייבת לעבור פה?

מורה: אני אתן לך את התשובה הבודהיסטית: הגלגול האנושי, הצורה האנושית, היא היחידה שממנה אפשר להגיע להארה. יש צורות קיום שיש בהם פחות סבל מאשר לבני אדם, אבל הן לא מאפשרות להגיע להארה. רק גלגול אנושי. ולכן אנחנו במקום שהוא מדהים מבחינה קארמית. כי יש לנו גם גוף אנושי, שמצויד בכל הצנרת, ויש לנו גם שכל כרגע שעדיין מסוגל לתפוס את הדברים. והבריאות שלנו עדיין בסדר, ואנחנו יכולים לעשות את המדיטציות. וגם אנחנו פוגשים את ה teachings. הצירוף הזה - כשמתחילים ללמוד את הקוסמולוגיה, ולראות איזה צורות קיום, כמה יצורים יש בהם - ההסתברות של זה כמו אפס. אז מי שכבר זכה בכל זה, ואחר כך הוא לא עושה בזה שימוש, אז יושבים שם הבודהות וליבם נקרע. כן?

תלמידה: מתישהו למדתי, שברגע שהנשמה נכנסת לגוף אדם, לא יכול להיות יותר גלגול של בעל חיים.

מורה: זה לא נכון! הבודהה, שאלו אותו את זה. יש ככה תיאור של הסצנה שהבודהה ככה יושב לו יפה על איזו תלולית, והוא מוקף בכל התלמידים הנזירים שלו, שמביטים אליו בהערצה, למוצא פיו. והם שואלים בדיוק את השאלה הזו, והבודהה לוקח את האצבע שלו, וחופן קצת עפר בקצה ציפורנו, ואומר: כמה חלקיקי עפר יש לי פה? עכשיו תשוו את המספר הזה לכמה חלקיקי עפר יש בכל האדמה, בכל כדור הארץ? בואו נראה, מה יותר? זה או זה? - או הם אומרים לו: הו, בודהה יקר, מספר חלקיקי העפר בכל האדמה, הוא פי מאה יותר גדול. לא, פי אלף יותר גדול. לא, פי מליון יותר גדול. לא, לאין שיעור יותר גדול! ככה זה הולך שם.

ואז הבודהה אומר: כך הסיכוי שמישהו שהיום הוא בן אדם, יחזור להיות בן אדם. זה כמו היחס הזה. כמעט אפס - אם הוא לא עושה שום דבר, אם הוא לא עושה תרגול - כמעט אפס, בגלל שיש לנו מצבור של ששים וארבע לאצבע צרדה. כמה מהם היו מוקדשים לחבר'ה האלה? אין בלי זה. אז זה שזכינו בדבר הזה היום, זה אירוע מבחינה רוחנית נדיר, נדיר, נדיר. והבודהה אומר, כמעט כל אחד נופל למחוזות שמה, התחתונים. זו התשובה של הבודהה.

הוא גם מדבר על משהו שהוא בן אדם, וימשיך להיות בן אדם. זה [אותו] הסיכוי. מי שהוא נגיד בגייהנום, לצאת משם, אותו הסיפור. אז לכן, אם אנחנו כבר פה, ואם אנחנו ממשיכים לרוץ אחרי הבלי העולם הזה, הכאב לב הוא עצום. הוא לאין שיעור. אתם יכולים לדמיין: מי שכבר ליבו קצת נפתח לדברים האלה, והוא רואה את זה ומבין את זה. הוא הולך כל הזמן עם כאב נורא. ומכיוון שליבו פתוח, הוא לא מדחיק את הכאב. אז יש את החמלה העצומה הזו, והאהבה הגדולה הזו, שמלווה בכאב נורא, כל הזמן. כאב ללא משוא כל הזמן. אז אנחנו פה כדי ללמוד איך המנגנון הזה עובד, כדי שנוכל להפעיל אותו לטובתנו, ולטובת האחרים.

ומכל הרישומים המנטאליים האלה שדברנו עליהם, הרישום האולטימטיבי, החזק ביותר, שמביא להארה, זה הבודהיציטה. אנחנו מדברים על יתרונותיה של הבודהיציטה. זה אולטימטיבי, זה הדבר האחד. הטווח של בודהיציטה זה כל היצורים, ללא יוצא מן הכלל. כל היצורים החיים, כל בעלי התודעה. ללא יוצא מן הכלל. זה הטווח שלה, וזה מה שעושה אותה כל כך חזקה.

דברתי אתכם קצת על זה שלסיים את הדרך צריך להיכנס לטנטרה. אי אפשר לסיים אותה בלי הטנטרה. זה אמר הבודהה. וכשמבינים קצת, מבינים למה צריך את זה. טנטרה היא דרך תרגול שהיא סודית. ושנכנסים אליה כשמוכנים, בין השאר עם ההבנה של חמלה ושל ריקות וכך הלאה. וזה מה שאנחנו עושים בקורסים שלנו. ומעמיקים את זה. אי אפשר להצליח בטנטרה בלי לפתח בודהיציטה. לא חייבים להגיע לבודהיציטה האמיתית כדי להיכנס לטנטרה. זה לא תנאי, כי טנטרה מאיצה את התהליך. אבל הטנטרה היא לא פתאום לעזוב את כל מה שעשינו לפני זה, ונעשה משהו אחר. זה לא, זה אותו הדבר רק מועצם. בין השאר, מה שטנטרה עושה, זה שהיא מאיצה את התהליך של הפתיחה ושל יצירת הבודהיציטה. פיתוח הבודהיציטה - יש מדיטציות נפלאות על חמלה. אבל הם לא מדגישים את זה "שאני בעצמי" - אני בעצמי אדאג שכולם יצאו להארה. ובלי זה, הרישום לא חזק מספיק.

מה קורה כשהגענו? מה קורה בעולם של הבודהה? - כשהרישומים המדהימים של הבודהיציטה מבשילים, אז כל פרט ופרט בחוויה שלנו הוא עונג מירכי של הבודהה. אצל בודהה, אתם יכולים לתת לו את הזוהמה הגדולה ביותר, מה שמופיע לכם כזוהמה, אצלו זה רק מקור ל bliss. הוא כל הזמן בעונג עילאי, אין שום דבר לא טהור בעולם של הבודהה. אין שום דבר שהוא פחות מעונג עילאי. הוא כל הזמן בעונג עילאי שאנחנו בכלל לא יכולים לדמיין. קחו את החוויה הכי מענגת שאתם יכולים לזכור בחיים שלכם, תכפילו את זה פי אין סוף, ועוד לא הגעתם. אנחנו בכלל לא יכולים לדמיין את זה. וזה רק יכול לבוא מבודהיציטה.

בודהיציטה מגשימה את כל המשאלות שלכם, ללא יוצא מן הכלל. אין יותר שום פחד. את כל המטרות שיש לכם בחיים האלה, ובחיים הבאים. [היא] תשמור עליכם מנפילה לכל המחזות התחזונים. זה ה teaching, ה teaching מעודד אותנו לשמה. הגוף עובר טרנספורמציה לגוף של מלאך, גוף של אור, שהוא כמו יהלום, אי אפשר בכלל לפגוע בו, הוא מדהים ביופיו, ובעוצמתו וביכולתו. כתוצאה מן הבודהיציטה, זה יוביל לשם.

אני רוצה לעבור לטקסט. בעמוד 2 פסוק 6

**כה דל ומועט הוא חסדי!
היכן זה אמצא סגולה כה טובה
למגר את כוחה העצום של העוולה,
מלבד השאיפה לכליל הארה?**

ו[פסוק] 7:

**בעלי הסגולה התחבטו בשאלה
במשך אלפי עידנים וראו בה ברכה
להמון היצורים הרבים בלי מידה
להשיג אושר נשגב בקלות מרובה.**

במה? על מי מדברים פה? - על השאיפה להארה. בעלי הסגולה, מי זה? - הבודהות, בעלי הסגולה הם הבודהות. Topa, The able ones בטיבטית. אלה שהם בעלי הסגולה, שהם יכולים, שיש להם באמת את היכולת לעזור ליצורים. אז הם התחבטו בשאלה במשך אלפי עידנים. חיפשו מה, מה באמת יכול לעזור ליצורים, להגיע לאושר מרבי.

"וראו בה ברכה להמון היצורים" - "בה", זה בשאיפה להארה.
"הרבים בלי מידה, להשיג אושר נשגב בקלות מרובה" - זה מה שהם אומרים.

[פסוק] 8:

מי אשר משאלתם להשמיד כל ריבוא
הצורות של הסבל בזה הגלגל,
להסיר כל מכאוב מלב כל החי,
ולהביא להם אושר, מכל סוג וצורה-
לעולם לא ירפו מן השאיפה להארה.

מה הוא אומר? מי שרציני בדרך לעולם לא יעזוב את השאיפה להארה, לעולם לא יעזוב. "אני הולך להגיע להארה, למען כל הבריאה. אני בעצמי הולך לעשות את זה".

[פסוק] 9:

אף אם הם נדכאים ועדיין כלואים בגלגל,
אותם שפיתחו שאיפת הארה בלבם
בן רגע הופכים לילדים בעיני הנאורים,
וראוים לקידות של עולם ויושביו וכל מלאכיו.

זה קטע מאוד יפה. זה קטע שאומר: אפילו אם עדיין עוד לא השתחררתי מגלגל הסבל ... אני עוד כאן, אני עוד לא מוארת. אם פיתחתי את השאיפה להארה, אני הופכת לבת של הבודהות. הבודהות מתחילים להסתכל עלי כעל בת משפחה, כי אני עכשיו בדרך. אני כבר מתחילה להיות דומה להם. הבודהות אוהבים את מי שנכנס לשם. והברכה באה לאדם כזה. זה מדהים. האם הבודהות לא אוהבים את האחרים? – אוהבים באותה המידה. אבל יש להם פחות יכולת לעזור לאחרים. למה? בגלל שאחרים לא פתחו את ליבם עוד. כדי שהבודהה יוכל לעזור לי, אני צריכה לתת לו להיכנס. זה מה שנותן להם להיכנס. ההשוואה הזו שאנחנו הופכים [ל]ילדים של הבודהה. מתחילים לדאוג לנו באופן אישי, והברכה מתחילה לבוא אלי. זה מתחיל להתבטא בחיים, וזה מתחיל להתבטא בהרגשה, ובידיעה, והאור מתחיל לבוא.

[פסוק] 10:

שמור היטב בלבך את זו המכונה "השאיפה להארה".
כתמיסה של קסמים נעלה, שהופכת הכל לזהב,
תהפוך היא גוף זה שנטלת, גוף שטיבו זוהמה,
אל גופו הנשגב של הבודהה, אשר לשוויו אין דוגמה.

מה אומר לנו מאסטר שנטידווה? כמו תמיסה של האלכימאי. שהופכת הכל לזהב, הוא אומר, זה כמו תמיסת קסמים. זה מה שמוציא אותנו מן הסבל. הרצון הזה להוציא את הזולת מן הסבל, זה בדיוק מה שמוציא אותי מן הסבל. וזה מה שהופך את הגוף הזה, שטבעו זוהמה, במובן הזה שהוא נרקב ומת. ואם מסתכלים מה באמת בגוף, אנחנו נוטים להסתכל על הגוף מבחוץ, ואיך הוא נראה בראי, אבל, בשיעורי אנטומיה, אם מסתכלים מבפנים, אולי רואים דברים אחרים. מסתכלים, מה יש פה בגוף הזה. מסתכלים אולי אל תחשבו על איברים, תחשבו על מערכות. אז יש איזה נוזלים עוברים בגוף שלנו, איזה מוצקים עוברים בגוף שלנו. מה הטבע שלהם? הגוף הזה יכול להפוך לגוף הנשגב של הבודהה. להיות גוף של אור. והוא אומר: השאיפה להארה היא ה-elixir הזה שהופך את זה.

[פסוק] 11:

שמור היטב בלבך את השאיפה להארה!
הקברניט האחד אשר בינתו בלי מידה,
היטב התבונן ומצא כי יקר הוא ערכה
למי שמבקשים להשתחרר מתעייה.

אז פה, מי זה הקברניט? - הבודהה.

ומה זה התעייה? - זה התעייה בגלגל הסמסרה. זה עוד פעם ועוד פעם ועוד פעם. זה הנודדים האינסופיים האלה, שבשל בורותינו, אנהנו נאלצים לנדוד. הוא אומר: זה מה שמשחרר.

[פסוק] 12:

**כל שאר חסדים הם כעשב המזו,
הנותן את פריו ונובל. השאיפה להארה
היא כעץ ירוק-עד, הנותן את פריו ואיננו קמל,
אדרבא - הוא הולך וגדל.**

אני מאוד אוהבת את הפסוק הזה! קודם כל מצאתי את המילה "מזו" בשביל התרגום, אתם יודעים מה זה מזו? - זה plantain, זה הבננות האלה שמתגנים אותן, יש כאלה בננות שהן קמחיות יותר, שמתגנים, מזו. אז מסתבר שהעץ שמצמיח אותן, אחרי שהוא נותן את פיריו, הוא נגמר.

תלמידה: חד שנתי.

מורה: חד שנתי.

אז הוא אומר, בניגוד לחסדים אחרים. מה קורה? אני הולכת ואני נותנת ארוחה לרעב. זה חסד, נכון?! נותן את פיריו, ונובל. מה זאת אומרת? - אני האכלתי מישהו. בעתיד מה? - יאכילו אותי. ואז מה? נגמרה הקארמה. זרעתי, קצרתי, נגמר! [יש משהו] רע בזה? - לא, זה לא רע. זה טוב, רק ככה אני אקבל ארוחות. אבל זה לא מספיק, הוא אומר. השאיפה להארה היא כמו עץ ירוק עד, זה ממשיך לתת, ואיננו קמל אף פעם. למה? - אני לא הולכת ונותנת ארוחות, גם זה אני עושה, אבל, לא רק זה. אני הולכת ומלמדת אחרים, להגיע לאושר. אני מלמדת אותם לייצר את האושר לעצמם. איך הם יגיעו לאושר בעצמם? - הם ילמדו אחרים, ואיך הם יגיעו?

תלמיד: זה לא נגמר.

מורה: וזה לא נגמר, אתם צודקים.

זה גל שאתם זורקים את האבן בים, וזה לא נגמר אף פעם. זה ממשיך, וממשיך, וממשיך. אם אתם הולכים ומלמדים מישהו את הדבר הזה, אתם צוברים חסד אינסופי, כי אתם לא יודעים לאן הוא יגיע עם זה. מה הוא יעשה, מה יקרה לו בפנים, ולאן הוא יעביר את זה הלאה. ואתם מקבלים... זה כמו בשיווק הרשתי. אתם עומדים בראש הרשת שלכם, וכל מה שאתם מעבירים חוזר אליכם בריבוע. אלא שהמחשבה היא לא רק לתועלת עצמי.

[פסוק] 13:

**כמי שסומכים על לוחם רב-גבורות בפחדם,
כך גם מי שעבר עבירות שקשה לשאתן
בן רגע ייוושע עת יסתמך על השאיפה להארה.
מדוע אם כן, אם תבונה בלבך, עליה לסמוך תמנע?**

אז מה הם אומרים? - נגיד שאנחנו מפחדים, יש איום על חיי. מישהו אומר: במהלך החודש הזה, אני אבוא מתישהו, ואני ארצה אותך. אז אני מפחדת, אז אני שוכרת שומר ראש. רב בריח, שומר ראש, אזעקה. אז הוא אומר: מי שעובר עבירות קשות, מי שעשה עבירה קשה, ומתחיל להבין את תוצאות המעשה, הוא מתחיל לפחד. אם הוא מתחיל להבין איך זרעים עובדים. ובמוקדם או במאוחר הוא יתחיל להבין, אם לא מוקדם, אז כשמתקרב המוות הוא מבין. כשמתקרב המוות, אנשים מתחילים לראות את התוצאות של הקארמות שלהם, והם פוחדים עד מוות. ורוב האנשים מתים בפחד. רוב האנשים מתים בפאניקה. כי הם מתחילים לראות את התוצאות לאן זה מגיע, הם מתחילים לשמוע, את האזורים שאליהם הם יכולים להגיע. וזה עצוב נורא, ואי אפשר אז לעזור להם, מאוחר מדי. מאוחר מדי, זה קורע לב.

תלמידה: כשאדם מתקרב אל המוות, אז הוא עושה חשבון נפש, לזה את מתכוונת?

מורה: הדברים עולים, הדברים צפים, כן.

תלמידה: ואז הוא חושב שהוא הגיע למוות בגלל הדברים שהוא עשה?

מורה: הוא מתחיל לפחד מן התוצאות של מה שהוא עשה. כי הוא יודע שעכשיו בא יום הדין.

אדם מתחיל לראות, שהנה, עוד צעד אחד, ועכשיו הוא יצטרך לשאת בתוצאות. והוא מתחיל לראות אותם, ולשמוע אותם. יש אנשים ששומעים את רעש הגיהנום, עוד לפני שהנשמה עזבה את הגוף, הרבה. מאוד עצוב, מאוד עצוב.

אז הוא אומר שמי שמפתח את השאיפה להארה, אפילו אם הוא עשה חטאים אימים ונוראים, את כולם ללא יוצא מן הכלל ניתן לטהר בצורה כזו. הקארמה הזו היא כל כך חזקה, הרצון לעזור לכל הברואים ולפעול בצורה [כזו], היא כל כך חזקה, שאין דבר שאי אפשר לטהר בעזרתה. אותו אדם שיצר את הבודהיציטה האמיתית הזו, שאנחנו מדברים עליה, הפתיחה הזו, המדהימה, הוא גומר את כל הקארמות האלה, אין יותר פחד. אז הוא אומר, אם יש לך תבונה, לא תעשה את זה?

עוד פסוק אחד:

**כאש בסופו של עולם וודאית היא בן רגע
לשרוף החמור במעשים - וכל נגע.
מעלות רבות מיני ספור של אותה השאיפה,
מנה המושיע הטוב ורב התבונה לסודאנה.**

אז סודאנה זה שם של נזיר שבאחת הסותרות, פונה לבודהה ואומר: בודהה יקר, אנא, מהן המעלות של השאיפה להארה? ואז הבודהה מונה אותם. אז פה זה אזכור לסוטרות הזו. ופה מדברים "כאש בסופו של עולם". לפי הקוסמולוגיה הבודהיסטית, העולם הזה שלנו יסתיים באש ענקית שתשרוף ותאדה את הכל. אנחנו לא כל כך רחוקים, אנחנו מייצרים את כלי הנשק שיכולים ליצר את זה. יש גם סיומים אחרים של שטפונות. זה לא הולך לקרות בחיים האלה שלנו. אנחנו נלמד את זה בקורס 8, את הקוסמולוגיה.

אז השאיפה הזו להארה, הוא משווה אותה כמו האש הזו של סיום העידן, שמחסלת את כל העולם. אז השאיפה להארה מחסלת את כל הנגעים, את כל הרעל, את כל הקארמות. היא פשוט גומרת אותן, שורפת אותן, אין יותר. ואז המכשולים להארה מסתיימים.

(מנדלה)

(הקדשה)